

3. A harmadik fellebbezői érv a bírság alapösszegének a bizottsági vizsgálat kezdete előtti figyelmeztető telefonhívásokra tekintettel történt 25 %-kal való felemelésének jogellenességét kifogásolja. Ezek a telefonhívások nem tényállászerűek és az Elsőfokú Bíróság álláspontjától eltérően a *nulla poena sine lege* elvének sérelme nélkül súlyosító körülményként nem vehetők figyelembe a pénzbírság összegének a 17. rendelet 15. cikk (2) bekezdése szerinti kiszámításánál. Az Elsőfokú Bíróság ezzel ellentétes felfogásának alátámasztására a Sarrió-ügyből idézett ítélkezési gyakorlat itt azért nem alkalmazható, mert jelen ügy tényállásában a cselekmény elkövetésével kapcsolatos súlyosító körülményeket vették a bírság összegét növelőként figyelembe, nem pedig olyan magatartásokat, melyek utóbb a cselekmény felderítése ellen hatottak vagy hathattak volna. Egyébként az Elsőfokú Bíróság a jelen ügyben a fellebbező terhére belső tényeket vélelmezett és ezzel a bizonyítás szabályait megszegte.

4. A pénzbírság kiszabása körében a fellebbező a szankciós tételnek a 17. rendelet 15. cikke (2) bekezdésében a vállalkozáscsoport forgalma 10 %-ában megállapított felső korlátja túllépését kifogásolja. Ha a Bizottság az 1999-es és a 2000-es év irányadó forgalmából indult volna ki, akkor a kiszámított pénzbírság összegét a „koronatanú-szabály” alkalmazása előtt a vállalkozáscsoport forgalmának 10 %-ára kellett volna mérsékelnie. Az Elsőfokú Bíróság jogsértő módon hagyta nyitva e kérdés egészét, azon téves jogi feltételezés alapján, hogy az nem játszik szerepet ezen kifogás elutasításában.

5. A fellebbező kifogásolja továbbá a részleges iratbetekintés keretében visszatartott iratok jelentőségének nem megfelelő figyelembevételét. A fellebbező az elsőfokú eljárásban általa előadottakra utalva, azokat azzal egészíti ki, hogy még az Elsőfokú Bíróság is felhasznált a döntéséhez olyan új, terhelő iratokat, melyek a fellebbező számára ismeretlenek voltak, és amelyekkel kapcsolatos jogi álláspontját nem fejthette ki.

6. A fellebbező az arányosság elvének megsértéseként és a tulajdon szabadságának sérelmeként kifogásolja továbbá a nem vitatottan csökkent mértékű pénzügyi teljesítőképességének kategorikus figyelmen kívül hagyását a pénzbírság kiszabása során. A versenyjogi szankciók nem veszélyeztethetik címzettjük létét; a szankció arányosságának és igazságosságának megfelelő mértéke minden esetben a vállalkozás, mint gazdasági szereplő. Semmiképpen nem fogadható el az a kiindulópont, hogy a vállalkozás mely részeit lehet a pénzbírság következtében előálló fizetésektelenség esetén még megmenteni. Minden szankció kiszabásának úgy kell történnie, hogy ne mondjanak ki gazdasági „halálos ítéletet”.

7. A fellebbező végül a késedelmi és perfüggőségi kamat meghatározásával kapcsolatos, csupán eredményében elutasított többlépcsős jogi kifogása érdemi vizsgálatának elmulasztását kifogásolja. Az Elsőfokú Bíróság jogsértően nem vette figyelembe, hogy jogi alapja sem kamat meghatározásának általában, sem az itt alapul vett kamatmérték megállá-

pításának nincsen. Még ha el is ismerjük, hogy kamat a visszaélészerű keresetindítás megakadályozására elvileg meghatározható, akkor is lényegesen csökkentett kamatmértéket szükséges meghatározni e cél eléréséhez. Különösen érvényes ez a szankciósintek jelentős szigorodására tekintettel, amely a megállapított kamatok szintjének ugyanilyen jelentős növekedését okozza. A megfellebbezett ítélet e materiális kifogásokkal nem foglalkozott, határozott azonban egy olyan kifogásról, melyet a fellebbező be sem jelentett.

(¹) Az Európai Közösségek Hivatalos Lapjában még nem tették közzé.

A Fővárosi Bíróság 2004. június 24-i végzésével a Vajnai Attila elleni büntetőügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-328/04. sz. ügy)

(2004/C 262/27)

A Fővárosi Bíróság 2004. június 24-i végzésével, amely 2004. július 30-án érkezett a Bíróság Hivatalához, a Vajnai Attila elleni büntetőügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

A Fővárosi Bíróság a következő kérdésről kéri a Bíróság döntését:

A magyar Büntető Törvénykönyv 269/B.§ (1) bekezdésének az a rendelkezése, amely szerint aki ötágú vöröscsillagot ábrázoló jelképet nagy nyilvánosság előtt használ, közszemlére tesz – ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg – vétséget követ el, összhangban van-e a Közösség diszkrimináció tilalmára vonatkozó alapelvével. Az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkének rendelkezései, mely szerint az Unió a szabadság, a demokrácia, az emberi jogok és az alapvető szabadságok tiszteltben tartásán alapul, illetőleg a 2003/43/EK (¹) irányelv rendelkezései, mely ugyancsak az alapvető szabadságjogokra utal, lehetővé teszi-e azt, hogy az a személy, aki politikai meggyőződését az azt tükröző jelképpel szemmel láthatóvá kívánja tenni, ezt bármely tagállamban megtehesse, s az Alapvető Jogok Chartájának 10., 11. és 12. cikkének rendelkezéseivel?

(¹) HL L 180., 22. o.